

# יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקצג  
ערב שבת קודש פ' וישב,  
חג הגאולה י"ט כסלו ה'תשפ"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ד שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ב שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

## מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

### לזכות

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל שיחי' שגלוב

ליום הולדתו, כ"ב כסלו

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק  
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

\*

נדפס ע"י זוגתו

מרת גיטל רחל תחי' שגלוב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די



## "אהוביי ידידיי" של אדה"ז

בקשר עם חג החגים י"ט כסלו – הננו מביאים צילום נדיר משיחת כ"ק אדמו"ר הרי"צ בסעודת יום ב' דחה"ס ה'תש"ד עם הגהות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על דפי השיחה (נדפסה בסה"ש תש"ד ע' 22)

להלן פענוח הצילום כפי שהוא לפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

כה. וסיפר הרשב"ץ שבהיותו אז בקרעמענצוג האָט ער געהערט דעם סיפור: דער שרש פון די חסידים אין קרעמענצוג זיינען געווען צוויי שוואַגערס ר' ברוך און ר' שמואל, תמר'ס איידעמס. זיי זיינען געווען גרויסע בעלי צורה און תקיפים בדעתם, זיי זיינען נאָך געווען בחיי אדמו"ר הזקן (זיי האָבן עם געזען איין מאָל, – כמדומה לי, המעתיק) אָבער זיי זיינען ניט צוגעקלעפט געוואָרן. אח"כ הי' אדמו"ר האמצעי בקרעמענצוג ונעשו מקושרים. ר' שמואל איז געווען זייער אַ תקיף, מיט מדות תקיפים. אין יאָר תקצ"ד איז ער געפאָרן אין ליובאַוויטש צום צ"צ, האָט דער צ"צ עם געזאָגט, אַז די עצה אַראַפצונעמען מדות תקיפים איז דורך אהבת רעהו, ווי ער זאָגט אין אגה"ק בפרק הנ"ל לתקוע אהבת רעהו בלבד, און אַז מ'האָט אהבת רעהו ווערט מען אהוביי ידידי פון אַלטן רבי'ן כאומרו שם בתחלת דבריו וע"כ אהוביי ידידי נא ונא לתקוע אהבת רעהו בלבד. האָט ר' שמואל געפרעגט: **דאַרף מען דאָך האָבען אַ רעהו? ובגדר מעלתו הי' באמת מקום לשאלה כזו** – והשיב הצ"צ: אַ איש פשוט איז רעהו, ואמר אח"כ ר' שמואל בצאתו מהצ"צ: צוגענומען האָט ער ביי מיר, צי ער קען געבען וועט מען זען, ודרכו הי' להאריך מאוד בתפלה והי' מבולבל ג' ימים שלא הי' יכול להתפלל ונסע לביתו ולא הראה את עצמו ג' שנים. אח"כ בא לליובאַוויטש ואמר להצ"צ: רבי איך האָב שוין אַ רעהו, ומאז התחיל לקרוא את הצ"צ בשם "רבי".

פו. (התחיל לירד מעט גשם בסוכה וסיפר כ"ק אדמו"ר שליט"א): בעת אשר בת אדמו"ר האמצעי מנוחה רחל נסעה לאה"ק הי' זמן ביאת הגשמים ונכנסה להצ"צ לקבל ברכת הפרידה והתאוננה, שיראה בדרך מפני הגשמים שלא תתקרר. וענה הצ"צ: נו, איז וואָס, וועסטו פאָרן צווישען די רעגענלעך, ומאז לא נפל עלי' גשם כל ימי חייה. היא נסעה אז מליובאַוויטש לשקלאוו ובשקלאוו שכרה עגלה אחרת. וסיפר הבעל עגלה, אַז פאָרענדיג פון ליובאַוויטש אין שקלאוו ס'איז געווען אַ מחי' צו פאָרן, ס'האָט אויף די פור ניט גערעגנט, נאָר צוריק פאָרענדיג האָט ער געהאָט די אמתע צרות, רעגנס און בלאַטעס. ותמיד האָט זיך **דער בעל עגלה איבערגענומען דערמיט.**

אדמו"ר מהר"ש אמר לו: וואָס נעמסט זיך איבער? להבדיל דער ערל וואָס איז געווען בעל עגלה ביים בעש"ט האָט אויך נהנה געווען פון קפיצת הדרך.

צילום הכתי"ק בעמוד הבא והמשכו בסוף עמוד 9

## כאשר בא מישהו וטוען שעדיין לא מוכנים לגאולה, אומרים לו: מי שואל אותך?

בימינו אלו, כבר נסתיים כללות הענין ד"מעשינו ועבודתינו", עד כדי כך, שסיימו כבר גם את "צחצוח הכפתורים", הרי בודאי שצריכה להיות הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש תיכף ומיד ● וכאשר בא מישהו - היפך מ"שפיץ-חב"ד" - וטוען שעדיין לא מוכנים וראויים לגאולה כו', אומרים לו: מי שואל אותך? מה אתה מתערב בענינים אלו? ● אדרבה - החסרון הוא בכך, שחושב הנך שעדיין לא ראויים וכו', עשה תשובה, ואז, תראה גם אתה שראויים ומוכנים לכיאת משיח צדקנו ● משיחת ש"פ וישב, כ"א כסלו ה'תשמ"ח - בלתי מוגה

א. [ . ] החילוק בין עדות לבית דין הוא על-דרך ובדוגמת החילוק שבין גלות לגאולה: ענין העדות - קאי על כללות עבודתם של ישראל בזמן הזה, כדכתיב' "אתם עדי", "אלין אינון ישראל"<sup>2</sup>, דמכיון שעל ידם נעשה גילוי והמשכת אלקות בעולם, הרי הם מעידים, כביכול, על מציאותו של הקב"ה<sup>3</sup>.

ובהדגשה יתירה בזמן הגלות - שבני ישראל לומדים תורה ומקיימים מצוות מתוך מסירת נפש, שלא להתפעל ולהתגבר על כל המניעות והעיכובים, הקשיים והרדיפות כו',

(1) ישעיה' מג, יו"ד-יב.

(2) זח"ג פו, א.

(3) ראה לקו"ש ח"א ע' 190. וש"נ.

ובלשון רבינו הזקן<sup>4</sup> - בעל השמחה והגאולה - ש"אפילו קל שבקלים ופושעי ישראל מוסרים נפשם על קדושת ה' . . כשבאים לידי נסיון בדבר אמונה כו". ומכיון שכל זה נעשה באופן גלוי לעין כל, גם לאומות העולם - נמצא, שזהו ענין של עדות על הקב"ה, עד כדי כך, שמוסרים נפשם על קיום רצונו ית'.

והנה, כל זה הוא ענין של עדות בלבד, ואילו הפסק-דין **דבית דין** (שעי"ז נקבע הדבר בפועל ממש) - יהי' **לעתיד לבוא**, שאז יהי' השינוי במציאות העולם בפועל ממש, "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דבר"<sup>5</sup>,

(4) תניא פי"ח-יט (כד, א. כה, א).

(5) ישעיה' מ, ה.

כולל גם בנוגע לאומות העולה<sup>6</sup>, "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה גו' לעבדו שכם אחד".

ועפ"ז יש לבאר גם את הענין דישיבת הבית-דין במקום הקבוע להם - שהרי, "תכלית השלימות הזו של ימות המשיח ותחיית המתים, שהוא גילוי אור א"ס ב"ה בעולם הזה הגשמי"<sup>8</sup>, הוא באופן שעולם הזה התחתון נעשה **דירה** לו ית', דירה דייקא, באופן של **קביעות מקום**.

**ב.** ויש לומר, שמכיון שעשיית הדירה לו ית' היא ע"י "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות"<sup>8</sup> (ורק הגילוי בפועל ממש הוא בגאולה העתידה), הרי, גם בזמן הזה נעשה עולם הזה בבחינת מקום קבוע, ובמילא, שייך כבר ענין של פסק-דין, ולכל לראש - הפס"ד אודות הגאולה שצריכה להיות תיכף ומיד.

ובפרט בימינו אלו, שכבר נסתיים כללות הענין ד"מעשינו ועבודתנו", עד כדי כך, שסיימו כבר גם את "צחצוח הכפתורים" (בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר<sup>9</sup>), הרי בודאי שצריכה להיות הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש **תיכף ומיד**.

וכאשר בא משהו - היפך מ"שפיץ-חב"ד" - וטוען שעדיין לא מוכנים וראויים לגאולה כו', אומרים לו: מי שואל אותך? מה אתה מתערב בעניינים אלו? - ישנו פסק-דין ברור בתורה שכבר **"כלו כל הקיצין"**<sup>10</sup>, לא רק סיום הגלות, אלא גם סיום הקיצין! ואדרבה - החסרון הוא **בך**, שחושב הנך שעדיין לא

6 שהרי, גם לדעת הרמב"ם (הל' מלכים רפ"ב) ש"עולם כמנהגו נוהג, וזה שנאמר בישע"י וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבץ משל וחידיה" (עכ"פ בתקופה הראשונה דימות המשיח) - קאי זה על **אוה"ע**, "שהיו ישראל יושבין לבטח עם רשע"י עכ"ם. . . ויחזרו כולם לדת האמת".

7 צפני' ג, ט. רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

8 תניא רפ"ז.

9 שיחת שמח"ת תרפ"ט.

10 סנהדרין צז, ב.

ראויים וכו', **עשה תשובה**, ואז, תראה גם אתה שראויים ומוכנים לביאת משיח צדקנו.

וגם ברגעי הגלות האחרונים - הרי, במקום הענין ד"עמו אנכי בצרה"<sup>11</sup> (שהקב"ה מצטער בצרת גלותם<sup>12</sup>), נעשה "עמו (עם הקב"ה) אנכי (ישראל) בהרחבה", היינו, שישראל נמצאים במצב של הרחבה והתייבות ("לישב בשלוה") יחד עם הקב"ה - דמכיון שעושים דירה לו ית', הרי, "הוד והדר לפניו עוז וחדוה במקומו"<sup>13</sup>, ובמילא, נעשה כן גם אצל ישראל.

ובלשון שאומרים בנוסח התפלה: "האדרת והאמונה לחי עולמים", "הבינה והברכה כו", וכן הלאה, בכל אותיות האל"ף-ב"ת, עד "הקריאה והקדושה וכו' התהלה והתפארת לחי עולמים".

ובפרט לאחר שבדורנו זה נתפרסם ב"הקריאה והקדושה" (בהמשך להאמור "הקריאה והקדושה לחי עולמים", אשר, לשון נופל על לשון) ה"קול קורא" דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: **"לאלתר לגאולה"**, ביחד עם הנתינת-כח שיהי' **"לאלתר לתשובה"**, שאז, "מיד הן נגאלין" (כפס"ד הרמב"ם<sup>14</sup>), מיד כפשוטו ממש, ועד ש"טרם יקראו ואני אענה"<sup>15</sup> (כהמשך ההלכה ברמב"ם<sup>16</sup>), היינו, שעוד לפני שצועקים "עד מתי" (פעם נוספת), בא משיח צדקנו!

ובלשון הכתוב דפרשת השבוע - "וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען", היינו, שכבר נסתיימה העבודה ד"ארץ כנען" (בקדושה), "כנען פירושו סוחר. . . שיפזר

11 תהלים צא, טו. תענית טז, א. פרש"י שמות ג, ב.

12 ראה פרש"י נצבים ל, ג.

13 דה"א טז, כז.

14 הל' תשובה פ"ה ה"ה.

15 ישע"י סה, כד.

16 הלכה ז.

בגלוי, אלא שקויתי שיעשו זאת בדרכי נועם ובדרכי שלום, ועכשיו אני רואה שזה לא עוזר, וכולם מתעייפים ולא מרעישים על זה, עד שאפילו אנ"ש מתחילים להתעייף [אפילו מה שעשו עד עתה גם לא הי' מי יודע מה, אבל כעת מפסיקים בכלל לעסוק בזה - שהרי נהי' חם, ולא לכל אחד יש מזגן, וא"כ לא יכולים לתבוע שירעישו על זה] - והמשל הוא:

פעם ברוסיה, בזמן שיד ה"צאר" היתה תקיפה והיהודים חיו תחת עול כמה גזירות, התפרנסו יהודים רבים מבית-מרזח ("ארענדער"), ואותו יהודי שהי' חוכר הבית-מרזח מה"פריץ", הי' חי בדרך כלל רחוק משאר היהודים.

קרה פעם ליהודי שפרנסתו היתה מבית-המרזח - שבא אליו הפריץ אשר הי' בעה"ב של בית-המרזח, ואמר לו: אם לא תמיר את דתך ("בייטן דעם רענדל") אקח את שני ילדיך ואביאם אל הכומר - שאזי שני הילדים בודאי ימירו את דתם, ובאם הנך רוצה להחזיק את ילדיך, תמיר את הדת גם אתה.

היהודי לא יכול הי' לעמוד בנסיון, והוא הסכים אמנם להמיר את הדת, אלא שהוא חשב שיעשה זאת רק כלפי חוץ ("לפנים וועגן"), אבל באמת הוא לא יאחוז בזה.

וכך הוה משך זמן, שלכתחילה הי' זה רק כלפי חוץ, אבל בהיותו נפרד מיהודים אזי לאחמ"כ זה נהי' לא רק כלפי חוץ, עד שבמשך הזמן הם הפסיקו לגמרי להתנהג כיהודים.

הסדר אז הי' שמגידיים ובעלי-דרשה נהגו להסתובב בין היהודים הנמצאים בעיירות הקטנות ולדבר בפניהם דברי מוסר, וכך גם אירע שהגיע מגיד לעיירה זו שבה חי אותו יהודי, והמגיד דיבר דברי מוסר חריפים, ובעקבות אותם דברי מוסר החליטו היהודי ואשתו שהם מוכרחים לחזור ולהיות יהודים.

אלא שהשטן התערב - וכיון שהי' זה בדיוק בחודש ניסן, אמרה האשה לבעלה: אמת אמנם שאנו צריכים לחזור ולהיות יהודים, אבל בא נמתין עוד מספר שבועות. שאל הבעל: מדוע את רוצה להמתין מס' שבועות? ענתה לו האשה: היות ותיכף מגיע חג הפסח, שבפסח יש טירחה מרובה - צריכים לאפות מצה, לא לאכול חמץ ולהכשיר את הכלים שזוהי טירחה עצומה, אזי בוא נשאר גוים עוד מספר שבועות ונחסוך את כל הטרחה הזו!...

ד. אינני מתכוון לומר זאת עליהם (על המפלגות) - אבל זהו ענין שבשביל לשבת עוד רגע על הכסאות יכולים להפקיר 13 מליון יהודים ושלוש בליון גוים, להבדיל, העיקר להשאר עוד רגע על הכסאות, שהרי סוף-כל-סוף הגזירה תתבטל, כיון ש"ביד חזקה אמלוך עליכם", והם לא יוכלו לישון בלילה - אם לא עכשיו זה יהי' בעוד רגע, אבל זה לא יתן להם לישון, ביודעם שישנה גזירה שכזו, ואזי יהיו מוכרחים לבטלה, אבל ברגע זה הם חושבים: הרי אפשר לשבת עוד קצת זמן על הכסאות ועבור זה יכולים לעשות עסקת חבילה ולמכור כל-כך הרבה יהודים, כן ירבו, עם כל הפרטים שבזה, שלא צריכים לחזור עליהם.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שלח, מבה"ח תמוז ה'תש"ל - בלתי מוגה, בעריכת "יחי המלך")

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

# את מי המפלגה אוכלת ומי אוכל את המפלגה?

א. צריכים לדעת שהענין של מפלגה בכלל הוא (כפי שאומר בפרשת שלח) "ארץ אוכלת וישובי", כיון שמפלגה אוכלת את האדם, מאחר שהוא חושב רק אודות המפלגה.

אחד כזה שמלכתחילה אינו בן-אדם, הרי אצלו המצב בדיוק להיפך: הוא אוכל את המפלגה; כפי שרואים בזה גופא שבשביל להשאר "מנהיג" הוא עושה כאלו ענינים ש"הורגים" את שמה הטוב של המפלגה, מהרס ומחריב את שם המפלגה, והכל כדי שיקרא "מנהיג" וישאר ראש המפלגה (אמנם ראש למפלגה שיש לה כזה "שם", אבל עכ"פ הוא הראש של המפלגה).

כל זה מדובר באחד שאיננו בן-אדם, אשר בשביל פניות אישיות הוא "אוכל" את המפלגה; אבל "הכשרים שבהם" המפלגה אוכלת אותם, כפי שרואים שעבור עניני המפלגה הוא יוצא מגדרו ("אויס מענטש"), ומוכן בשביל זה אפי' ל"הרג ואל יפרוש", הוא אווז ב"כסא" ובמציאות של המפלגה, ויוצא לגמרי מהגדרים, עד שלשם כך מפקירים שלש עשרה מליון יהודים\*!

ב. ולזה ניתוסף עוד ענין: ברוסיא ידעו שישנם רבנים אמיתיים וישנם כאלו שנקראו "קאזאנער רבינער", שפירושו: "רבנים מטעם", כלומר מטעם הממשלה, וזהו ציווי הממשלה.

כך גם בנדון-דין: ישנן מפלגות שאינן "מטעם", ואינן אומרות רק מה שהממשלה רוצה (ע"ד שישנה מפלגה נגד החזרת שטחים, שהיא אינה "מטעם", שלכן שיטתה היא לא כרצון הממשלה), וישנן גם מפלגות "מטעם", כלומר, שהן אמנם מפלגות המייצגות את הדת, אבל הם מטעם הממשלה, ומוכרחים לומר הכל כרצון הממשלה.

ולכאורה, אם הנכם מפלגה "מטעם", תאמרו בגלוי שאתם לא מפלגה כדי להגן על הדת, אלא הנכם מפלגה "מטעם", ללא כל דעה עצמאית! ואזי אחת ולתמיד יידעו שאין מה לעשות אתכם, ושאתם רק מוסרים דברים כהווייתן, כלומר, מה שהממשלה מצוה עליכם לומר, ויכולו מלכתחילה לדבר עם אלו שמצוים עליכם.

את מה שמושבעים ועומדים מהר סיני לומר – לא אומרים, מזה מתפעלים, לזה – טוענים – יש זמן, אבל על מה שהממשלה אומרת, צריכים לחזור!...

תאמרו בגלוי שאתם מפלגה "מטעם", ואל תאמרו שהנכם מפלגה שענינה להגן על הדת! ג. ישנו משל על-כך שאינני רוצה לאומרו – מאחר שבכלל רציתי לפעול בזה בחשאי בכדי שלא יידעו שהעוסק בזה הוא אחד מבחוץ, אבל כשראיתי שזה לא עזר הוצרכתי לצאת

(\* בקשר לזה שהכירו בגיור רפורמי בחוץ לארץ. וראה בארוכה אודות זה ב"יחי המלך" ש ע' 13 ואילך.

נמצאים בזמן ד"רעוא דרעוין", מעין ודוגמת בחי' פנימיות התענוג שיתגלה לעתיד לבוא<sup>19</sup> – זמן מסוגל ביותר לגילוי דפנימיות התענוג ממש, לעתיד לבוא<sup>20</sup>.

ובפשטות ממש – שמשיח צדקנו בא ביום השבת קודש זה, פ' וישב, שנת ה' אלפים תשמ"ח, ו"לא עיכבן המקום כהרף עין"<sup>21</sup>, תיכף ומיד ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה].

(19) ראה המשך תרס"ז בסופו, ועוד.

(20) ראה לקו"ת שה"ש בסופו, ובכ"מ.

(21) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

ממון . . כדי להרויח ולהשתכר<sup>17</sup> . . כך . . בני ישראל נמשלה בגלות לסוחר . . שע"י התלבשות השכינה בבחי' גלות . . מתבררים כל ניצוצות הקדושה . . להיות בלע המות וכו', ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, ונגלה כבוד ה', כי עין בעין יראו וגו'<sup>18</sup>, ואז, "וישב יעקב", "לישב בשלוה", בתכלית השלימות.

ובפרט שביום השבת קודש דפ' וישב גופא

(17) להעיר מהמבואר בדושי אם כסף תלוה גו' בענין היתר עיסקא למעלה - דקאי על ירדת הנשמה בגוף, שע"ז נעשה הריח כו' (ד"ה אם כסף תלוה תרכ"ז. תרכ"ט. ועוד).

(18) תו"א ריש פרשתנו ובארוכה - תו"ח שם.



מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא,

ישראל רחמים בן חיה מושקא, ומענדל בן חיה מושקא, שיחיו

ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

# הפיתוי לא יעבוד כעת

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום חפשי ללה"ק: מערכת "יחי המלך"

א. ע"פ תורת הבעש"ט<sup>1</sup> שצריכים ללמוד מכל דבר הוראה בעבודת ה', ועאכו"כ מענין בתורה, יש ללמוד הוראה גם מ(האמור לעיל<sup>2</sup> - )הסיפור בתורה אודות "ביקש יעקב בשלוה" ואודות טענת בני<sup>3</sup> שהם מוותרים על ה"רכוש גדול"<sup>4</sup> העיקר לצאת מהגלות<sup>5</sup>.

וההוראה היא:

כאשר יהודי צועק "דאלאי גלות"<sup>5\*</sup> - ניגש אליו היצר-הרע ("דער קלוגינקער") בטענה: מה אתה צועק כל-כך? - כבר קדמוך! בני ישראל צעקו כך בהיותם במצרים, ולא הצליחו לפעול זאת ונשארו בגלות כדי לקבל את ה"רכוש גדול", ועד"ז קודם לכן "ביקש יעקב בשלוה" וגם הוא לא הצליח לפעול זאת, וכיצד הנך חושב שתצליח לפעול בצעקותיך?

אדרבה, טוען היצר: ע"י צעקתך אתה עוד יכול להרגיז ("אויפרייצן") ולגרום שיהי' בדוגמת "קפץ עליו רוגזו של יוסף"<sup>6</sup> כפי שנגרם ע"י בקשת יעקב בשלוה, ומוטב יותר שתשאיר בשקט ולא תצעק, פן תרגיז את הקב"ה (ח"ו)!!!

ב. על כך אומרים לו, שבתורה לא נכתב רק המענה על טענת בני ישראל במצרים, אלא גם הטענה עצמה (שמוותרים הם על הרכוש גדול העיקר לצאת מהגלות) נכתבה ונקבעה בתורה מלשון הוראה, ובמילא למדים גם מטענה זו הוראה:

כשם שאז צעקו בני ישראל "דאלאי גלות", שהם מוותרים על הרכוש גדול העיקר לצאת במצרים - כך גם היום צריכים בני ישראל לצעוק שרצונם לצאת כבר מהגלות.

ואדרבה, זקנך (במצרים) הרשה לפתות אותו ("זיך געלאַזט אַינירעדן") שעבור ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות - אבל אתה לא תתן לעצמך להתפתות עכשיו, כיון שמאז הרי בני ישראל בודאי קיבלו כבר את ה"רכוש גדול" ע"י עבודתם בזמן הגלות.

ולכן צועקים בני ישראל בכל ימות השבוע: "לישועתך קוינו כל היום", ובשבת ויו"ט: "ותחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים", ואומרים זאת בתפלת העמידה כשעומדים "כעבדא קמי' מרי"<sup>7</sup>, במילא מובן שמתכוונים לזה באמת ובפשטות - מבקשים לראות בעיני בשר שלהם "בשוּבך לציון ברחמים"!

בודאי ישנם פירושים פנימיים על תיבות אלו - שזה הולך על "ציון" ברוחניות, "ציון" שבנשמה<sup>8</sup>, "אנא סימנא בעלמא"<sup>9</sup>, שבודאי הם כוונות אמיתיות - אבל אם מכוונים את הכוונות (הפנימיות) בלבד ולא חושבים על הפירוש הפשוט, חסר אז בפירוש המילים! משא"כ כאשר

הניגון נתן הרבי לילד שארף שי' פרוסת עוגה, ותוך כדי עניית לחיים לקהל שי', התחיל לעודד בידו הק'. קבוצה של יהודים אמידים שהגיעה מצרפת בערב שבת מצאה את מקומה בהתוועדות על הפירמדה הגדולה שבמערב הזאל. ניתן ה' להבחין בקירוב מיוחד של כ"ק אד"ש לאורחים אלו כבר בניגון הראשון בעודדו את השירה לעברם כו"כ פעמים בתנועות עזות.

ועדיין לא שיער אף אחד עד היכן יגיעו הדברים, והיתה זו הפתעה גמורה שעה שהרבי פתח את ההתוועדות במילים: "הרי הגיעה קבוצת אורחים מצרפת"...

מיד אמרו האורחים 'לחיים', כ"ק אדמו"ר שליט"א ענה להם בניד ראש, והקהל החל לנגן "האדרת והאמונה" בניגון ה'מארש' הצרפתי. כ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את הניגון בחוזק, ולפתע... פנה לימינו וסימן לשרוק!... שריקות מכל צד פלחו את האויר כשכתגבורת לזה ממשך הרבי לעודד עזות בתנועות רצופות משך זמן.

לאחר מכן התחיל הרבי בשיחה הראשונה. בשיחה זו דיבר על המהפך שקרה במדינת צרפת ממצב שלא למעליותא בעניני יהדות, אל תקופת הפצת יהדות באופן מיוחד, ועד כדי כך שבשמה, צרפת, ניכר בגלוי שהיא גימטרי' של 770.

בהמשך דיבר על כתבי-יד שהודפסו לראשונה במדינת צרפת, והרי טבע הסקרנות של יהודי מגרהו ללמוד בספר חדש לא רק את הכותרת אלא את כל הספר...

בסיום השיחה התבטא "הנה נכנס משיח צדקנו בבית הכנסת ובית המדרש זה!"

אחרי השיחה טעם הרבי מהיין, ואח"כ מהמזונות. הקהל ניגן את 'מארש נפוליון' וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד שוב לעבר האורחים. לפתע פנה לאחוריו אל ספסל הזקנים, ביניהם ישב הרה"ח הרה"ג ר' מרדכי שי' בלינוב מוועד רבני ליובאוויטש - צרפת, ושאלו בערך בזה הלשון: "וואו איז אייער עולם?" [=היכן הקהל שלכם?] ושוב שאל הרבי: "וואו איז דער פראנצויזישער עולם?" [היכן הקהל הצרפתי?] הנ"ל סימן לרבי על מקום עמידתם, אך הרבי לא הרפה והמשיך לתמוה ולסמן בתנועות ידיו... עד שהלה קלט, ומיד הורה לקהלו שיאמרו 'לחיים' לרבי. עתה הורה לו הרבי לומר לחיים על כוס גדולה, ועודד לעברו.

כאן החל הרבי לעודד את השירה בחוזק רב, ולפתע - בשתי ידיו הק' יחד! ובמהירות...

אח"כ החל בשיחה השני'. בשיחה מיוחדת זו התייחס הרבי לנס גדול שאירע במדינת צרפת! והוא - ההמנון הצרפתי שהי' סמל לשחרור המדינה מעול מלכות - נהפך לניגון חסידי, ובה בעת בוטל באורח פלא וחדל מלשמש כהמנונה הרשמי של המדינה! בהמשך דובר אודות שימת ולב והכרה בניסים אלו, ואמר שאף שדיבר על כך כו"כ פעמים, מעורר הוא על זה שוב. - דבר לא רגיל, שגם הוסיף בהרגשה שהדיבורים הם בעצם "בעליונים" ורק רומזים "בתחתונים". בסיום שיחה זו הזכיר הרבי את שמות כל הנשיאים, מהבעש"ט ועד נשיא דורנו.

כהמשך ספונטני למדובר בשיחה, ניגנו שוב את הניגון "האדרת והאמונה", והפעם ביתר חיות. גם עכשיו עודד הרבי בחוזק, ובאמצע הניגון סימן לאורחים לומר לחיים. המשיך לעודד בתנועות מהירות ורצופות ביד אחת, ושוב בשתי ידיו הק' יחד בתנועות קצובות, כששירת הקהל הולכת וגוברת בשמחה רבה.

בסיום השיחה השלישית ניגנו "שובה" וכשהגיעו למילים "יראה אל עבדיך" החל הרבי לעודד בשתי ידיו הק' יחד בחוזק רב ובמהירות. גם האורחים הנכבדים לא נשארו אדישים... והצטרפו לשמחה מכרכרים ומפזיזים בכל עוז.

בשיחה רביעית הזכיר ע"ד חלוקת משקה. היו 30 בקבוקים והסדר הי' כרגיל.

(1) כש"ט הוספות סקכ"ז ואילך. וש"נ.

(2) סי"ח בשיחה (שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים").

(3) ברכות ט, סע"א ואילך.

(4) לך טו, יד.

(5) שם סכ"ז.

(6) פרש"י בפרשתנו לז, ב.

(7) שבת י, א.

(8) ראה לקו"ת דברים א, ב ואילך. אוה"ת דברים ע'

כז ואילך. שם ע' לו. ובכ"מ.

(9) זח"א רכה, א.

# לפרסם את הניסים

[. .] ראשית, צריכה להיות ההכרה וההודאה לה' על הניסים שהוא עושה.

ובפרט כאשר עומדים בסמיכות לימי החנוכה שענינם הוא "פירסומי ניסא"<sup>1</sup> – ממילא אפילו אם-תימצי-לומר שבשאר ימי השנה לא צריכה להיות כזו הדגשה בענין של פירסומי ניסא (כדמוכח מזה גופא שזהו ענינם של חנוכה ופורים וכיוצא בזה) – הרי בימי חנוכה צריך להיות פירסומי ניסא, ויש לומר, שזה כולל לא רק את נס המלחמה ונס החנוכה (של פך השמן) אלא פירסומי ניסא בכל הניסים שהקב"ה עושה לבני ישראל – "בימים ההם בזמן הזה".

**ועוד והוא העיקר:** ההכרה וההודאה ונתנית השבח לה' על הניסים שהוא עושה, נוסף על היותם ענין של הכרת טובה – ה"ז גם נוגע לביאת משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהגמרא אומרת<sup>2</sup>: "ביקש הקב"ה לעשות חזקי' משיח . . אמרה מידת הדין לפני הקב"ה . . חזקי' עשית לו כל הניסים הללו (שניצל מסנחריב ונתרפא מחליו<sup>3</sup>) ולא אמר שירה לפניך תעשהו משיח".

על-פי זה מובן בעניננו, שפירסומי ניסא של הניסים שעושה הקב"ה בזמננו – הרי זה נוגע להבאת הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ומזה מתקבלת ("האָט מען אַרויס") הוראה עיקרית: מאחר שכבר עומדים לאחרי כל הענינים, והגאולה עדיין לא באה – דבר נכון ביותר הוא לעסוק בענין של "פירסומי ניסא", לפרסם אצל עצמו ואצל הזולת, ובכל מקום ומקום – את הניסים שהקב"ה עושה עימנו, מתוך ידיעה שבזה קשורה הגאולה האמיתית והשלימה!

ועל-אחת-כמה-וכמה בימי החנוכה, שענינם הוא "פירסומי ניסא" כנ"ל – יש לראות לנצל ימים אלו, נוסף לכל הפעולות ומבצעי חנוכה, גם – כדי לערוך התוועדות חסידים [או לקרוא לזה בלשון אחר, בכל מקום לפי ענינו, "אזלת לקרתא הלך בנימוסי"], בכל יום מימי החנוכה, ולדבר שם דברי תורה, נגלה דתורה ופנימיות התורה, ולקבל החלטות טובות בכל עניני תורה ומצוות, ובאופן של מוסף והולך ואור (בהתאם לנרות חנוכה), ועוד ועיקר – לדבר בענין פירסומי ניסא, הניסים "בימים ההם בזמן הזה".

(משיחת ש"פ וישב, כ"ג כסלו, מבה"ז טבת ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

(3) פרש"י שם.

(1) שבת כא, ב ובפרש"י.

(2) סנהדרין צד, א.



## להלן יומן מיוחד המתאר את ההתרחשויות שאירעו במהלך ההתוועדות דש"פ וישב ה'תשנ"ב (מתוך "בית חיינו" 117):

בהכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות (מוקדם מהרגיל) ניגנו "על ניסיד". אחרי הברכה על היין התחילו, כבכל שבת בתקופה האחרונה, לנגן "זאָל שוין זיין די גאולה". מיד בתחילת

מכוונים את הפירוש הפשוט ולא את ה"כוונות" – אזי העיקר ישנו, ותמיד אפשר להוסיף כוונות בזה.

אך לכל לראש יש לכוון את הפירוש הפשוט – שמבקשים בכל יום ויום וכמה פעמים לראות בעיני בשר "בשובך לציון ברחמים", ואדרבה, לשם כך נבראו העיני בשר – כדי שיהיו בשלימות, וזה דוקא כאשר הם מנוצלים לראות את תכלית השלימות – "בשובך לציון ברחמים"!

וכמו שכתוב במדרש תהלים<sup>10</sup>, והובא ברד"ק<sup>11</sup>, בשבלי הלקט<sup>12</sup>, ברוקח<sup>13</sup> וכו' – שיהודי צריך לתבוע את הגאולה האמיתית והשלימה, וכדיוק הלשון בהלכה<sup>14</sup> לתבוע, שהוא תבוע מתי כבר תבוא הגאולה<sup>15</sup>!

ועד שהחיד"א כותב<sup>16</sup>, שע"י עצם הקיווי והתשוקה לגאולה – מביאים את הגאולה!

ג. וזהו ההוראה שלמדים מסיפור התורה אודות טענת בני ישראל במצרים שהם מוותרים על ה"רכוש גדול" העיקר לצאת מהגלות, וכן מזה ש"ביקש יעקב לישב בשלוה":

היצר הרע (ה"קלוגינקער") רוצה לנצל את סיפור הגמרא<sup>3</sup> ע"י שמדגיש בעיקר את המענה (על טענת בני), שבשביל ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות. ועד"ז אצל יעקב – שבפועל לא נתמלאה בקשתו ו"קפץ עליו רוגזו של יוסף";

אמנם, יהודי לומד גם מעצם הטענה (שהיא גם חלק מהתורה מלשון הוראה), שצריכים לצעוק "דאָלאַי גלות" ולבקש שרוצים כבר לישב בשלוה! וכאשר לומדים הוראה גם מטענה זו, אזי ניתן ללמוד אח"כ הוראה גם מהמענה, שמחזיקים את בני ישראל זמן נוסף בגלות מצרים בכדי שיקבלו את ה"רכוש גדול".

וההוראה היא: לאחרי יציאת מצרים נתקיימה כבר הבטחת הקב"ה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" (שלשם כך הוא עיכבם בגלות), ולזה ניתוספה עבודת בני ישראל במשך כל שנות הגלות, ובמילא, אין סיבה להחזיק את בני ישראל עוד בגלות!

## שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאָלאַי גלות"

ד. עפ"ז יובן גם מדוע התורה מספרת זאת, דלכאורה נשאלת השאלה: מדוע בכלל מספרת לנו התורה את טענת בני ישראל ואת מענה הקב"ה, הלא אילו לא היתה התורה מספרת זאת, לא יכל היצר לטעון שלא צריכים עתה לצעוק כיון שזה בין כך לא יעזור, כפי שהי' אז?

והביאור בזה, שהיא הנותנת: אם התורה לא היתה מביאה את השאלה והתירוץ, הי' בא היצר ושואל את השאלה ומתוצאה כדי לבלבל יהודי ולעכב אותו מלצעוק "דאָלאַי גלות"! לכן כותבת זאת התורה, בכדי לבטל ("באָוואַרענען") מלכתחילה את טענת היצר ושידעו מיד את המענה, כך שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאָלאַי גלות" אפילו לרגע אחד!

וזהו גם הלימוד שישנו מיעקב:

(10) מזמור יא. (11) סוף שמואל ב.

(12) דין סדר ברכת המזון סי' קנז. (13) הל' תפלה סי' שכב.

(14) ראה ב"י לטור או"ח סקפ"ח (ד"ה וכתב הרמב"ם).

(15) ראה "יחי המלך" גליון שה ע' 13. לקו"ש חכ"ה ע' 23 ואילך, ושם בהע' 14.

(16) בספרו מדבר קדמות אות ק' ערך קיווי.

# הלשכה לשמירת רכושו וחפציו של נשיא דורנו..

זוכים תומ"י לקבל את כל הענינים דנשיא דורנו, הספרים והכתבי-יד, וקשרי המכתבים שנמצאו עתה, וכל שאר הרכוש, ואין הזמ"ג להאריך בזה עתה. ולוקחים אותם תומ"י לארצנו הקדושה, ושם גופא לירושלים עיה"ק, ובביהמ"ק. וכידוע שבביהמ"ק היו לשכות וחלונות שבהם היו הכהנים שומרים את בגדיהם, וכ"ש שיהודי שעבודתו היא בבחינת כהן-גדול שלע"ל רכושו וחפציו יהיו בביהמ"ק.  
(קטע מר"ד מהתועדות ש"פ וישלח, י"ד כסלו ה'תנש"א - רשימת השומעים, בלתי מוגה)

## פתגם בעל הגאולה שהתקיים כבר

ידוע פתגם בעל הגאולה שכאשר יבוא משיח צדקנו יודפס הדבר בעיתונים!...  
ולהעיר - שאכן נדפס כבר בעיתונים ש"אט אט קומט משיח! - בודאי ילמדו בזה פירושים, אבל אעפ"כ כו'.  
[. ] ואף שלכאורה אינו מובן מהו העילוי שיודפס בעיתונים אודות ביאת משיח צדקנו - מהו הערך של "עיתונים" כשמדובר אודות ביאת משיח צדקנו, ובפרט שהבשורה על ביאת משיח צדקנו תהי' ע"י אליהו הנביא מבשר הגאולה! - אבל אעפ"כ כך אמר אדמו"ר הזקן!  
אבל לאידך - מובן ופשוט שהעיקר הוא עצם הענין דביאת משיח, ולא מ"ש בעיתונים אודות ענין זה.

(קטעים משיחת ש"פ וישב, כ"ף כסלו ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

### המשך צילום הכתי"ק מעמוד 15

כשם ש"ביקש יעקב לישב בשלוה", כך צריכים בני ישראל לבקש שרוצים כבר להיות בהתיישבות. אלא שבני ישראל למדים מהסיפור לבקש התיישבות לא רק כפי שמובן אצל הנברא למטה - "וישב יעקב", אלא "וישב" סתם, "וישב" של הקב"ה (ש"וישב" היא תיבה בתורת ה') - התיישבות אמיתית, כפי שהקב"ה מבין מהי התיישבות! וביחד עם זה - "וישב" בפשטות, התיישבות לבני ישראל בתור נשמות בגופים בעולם הזה הגשמי.

והענינים שבינתיים - ש"קפץ עליו רוגזו של יוסף" - הם רק הכנה לבוא להתיישבות אמיתית, ועכשיו כבר יצאו ידי-חובת כל ענינים אלו, והגיע הזמן שתהי' התיישבות אמיתית.

וכאמור, מצד אחד זו התיישבות אמיתית, התיישבות כפי שהיא באה מהקב"ה (שהוא למעלה מכל הענינים), וביחד עם זה נמשכת ההתיישבות האמיתית בחייו של כל יהודי בתור נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי, כפירוש הפשוט ב"וישב" ע"פ הלכה (שהלכה היא דוקא בפשטות) - "דבר ה'17 זו הלכה"18 שקשור עם "דבר ה' זה הקץ"19 (כמובן מזה שהגמרא אומרת20 שני פירושים אלו על אותו פסוק - "דבר ה'17").

ובפשטות - שמיד באה הגאולה האמיתית והשלימה, וישנה אז התיישבות אמיתית ושלימות בכל הענינים: שלימות העם - "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובנותינו"21,

וישנו ה"רכוש גדול" - "כספם וזהבם אתם"22 כפשוטו, וגם כפי שזה ברוחניות - אהבה ויראה23, שלימות התורה ומצוותי',

ונפעל בשלימות ה"וישב יעקב בארץ מגורי אביו" - בארץ הקודש, שלימות הארץ, עד "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך"24, שנוסף לשבעת הארצות יתנו לבני ישראל גם את ארץ קיני קניזי וקדמוני שעד אז היו בידי גוים ("גוישע הענט") - מהפכים אותם, ודוקא עי"ז נהי' "וישב גו' בארץ מגורי אביו"25 באופן של התיישבות אמיתית, כיון שיתרון האור בא מהחושך דוקא26, ועד"ז בנוגע לכל הענינים - תהי' בהם המעלה דאתהפכא עי"ז שיוציאום מידי גוים ומהפכים אותם לקדושה הכי נעלית,

ובפשטות - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וישנו ה"וישב", התיישבות אמיתית ובפשטות בעוה"ז הגשמי, במהרה בימינו ממש ובעגלא דידן ממש.

(משיחת ש"פ וישב ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

- (17) עמוס ה, יב. ראה תו"א ריש פרשתנו. תו"ח שם נח, א ואילך.
- (18) שבת קלח, ב. ובכ"מ.
- (19) שם. ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ח.
- (20) שם. פרש"י שופטים שם.
- (21) כמ"ש ביצי"מ - בא, י, ט. ראה ס' הערכים-חב"ד ערך אור - ביחס לחושך ס"ח. וש"נ.
- (22) ישע"י ס, ט.

מוקדש לעילוי נשמת  
ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול  
ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת  
יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה  
נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו